

चाळीसाव्या वचनाचा गुप्त इतिहास — क्रमांक एकोणीस

दुसरे शोक — भाग सहावा

Jeff Pippenger

2026-07-20

दानियेल आणि प्रकटीकरण ही पुस्तके एकमेकांची परिपूर्ती करतात; म्हणजे, एकत्रितपणे ती परिपूर्ण ठरतात.

“प्रकटीकरणामध्ये बायबलमधील सर्व पुस्तके एकत्र येतात आणि समाप्त होतात. येथे दानिएलच्या पुस्तकाचे परिपूरक आढळते.” प्रेषितांची कृत्ये, ५८५.

बायबलमधील भविष्यवाणीतील राज्ये ही भविष्यवाणीचा अभ्यास करणाऱ्याच्या लक्षाचा केंद्रबिंदू असली पाहिजेत, कारण शेवटच्या दिवसांचा बाह्य इतिहास मुख्यतः त्याच ठिकाणी मांडलेला आहे.

“राज्यांच्या उत्थान-पतनावर राज्य करणारी कारणे देवाच्या वचनाच्या प्रकाशात शिकणे कितीतरी अधिक उत्तम होय. तरुणांनी हे अभिलेख अभ्यासावेत, आणि हे पाहावे की राष्ट्रांची खरी समृद्धी ही दैवी तत्त्वांच्या स्वीकाराशी किती निकटपणे निगडित राहिली आहे. त्याने महान सुधारणा-चळवळींचा इतिहास अभ्यासावा, आणि पाहावे की ही तत्त्वे किती वेळा तुच्छ मानली गेली व द्वेषिली गेली, त्यांचे पुरस्कर्ते कारागृहात आणि फाशीच्या मंचावर नेले गेले, तरीही ह्याच बलिदानांद्वारे त्यांनी विजय प्राप्त केला.” Education, 238.

पवित्र इतिहास—तो “महान सुधारक चळवळी” असो किंवा “राज्यांचे उदय आणि पतन” असो—देवाच्या वचनामध्ये जीवन-मरणाचा विषय आहे. पौलाने दुसऱ्या थेसलनीकाकरांस पत्राच्या दुसऱ्या अध्यायात नोंदविले आहे की जे सत्यावर प्रेम करीत नाहीत, आणि त्यानंतर प्रबळ भ्रम स्वीकारतात, ते असे करतात कारण त्यांनी त्या उताऱ्यात पौलाने ओळखून दिलेला संदेश नाकारण्याची निवड केली. तो उतारा मूर्तिपूजक रोम आणि पोपसत्ताक रोम यांतील संबंध ओळखून देतो; हाच संबंध पर्गम आणि थूयातीरा यांतील आहे, आणि हाच लोखंड व माती यांतील संबंध आहे, तसेच अजगर आणि पोपसत्ता यांतील संबंधही हाच आहे. थूयातीरा द्वारे दर्शविलेला पोपसत्ताक रोमचा उदय आणि पर्गम द्वारे दर्शविलेले मूर्तिपूजक रोमचे पतन हे असे सत्य आहे की जे प्रबळ भ्रम स्वीकारतात ते त्याचा द्वेष करतात.

मिलराइट इतिहासामध्ये, मिलराइट आणि प्रोटेस्टंट यांच्यातील जो वाद 1843 च्या अग्रदूतांच्या चार्टवर स्थान पावला, तो दानिएल अकरावा अध्याय, चौदाव्या वचनातील “तुझ्या लोकांतील लुटारू” या उल्लेखाने कोणत्या ऐतिहासिक सत्तेचे प्रतिनिधित्व केले आहे याविषयी होता. मिलराइटांचे म्हणणे होते त्याप्रमाणे ते मूर्तिपूजक रोमचे उदय होते काय, की प्रोटेस्टंटंचा दावा होता त्याप्रमाणे ते सेल्युसिडांचे पतन होते?

“ज्या प्रत्येक राष्ट्राने कार्याच्या रंगमंचावर प्रवेश केला आहे, त्याला पृथ्वीवर आपले स्थान धारण करण्याची परवानगी देण्यात आली आहे, जेणेकरून ते ‘पहरेकरी आणि पवित्र’ यांचा उद्देश पूर्ण करील काय हे पाहिले जावे. भविष्यवाणीने जगातील महान साम्राज्यांचा—बाबेल, मेदो-पर्शिया, ग्रीस, आणि रोम—उदय व पतन यांचा मागोवा घेतला आहे. यांपैकी प्रत्येकाबरोबर, जसे कमी सामर्थ्यवान राष्ट्रांबरोबर झाले, तसेच इतिहासाने स्वतःची पुनरावृत्ती केली. प्रत्येकाचा परीक्षेचा एक कालावधी होता; प्रत्येक अपयशी ठरले; त्याचे वैभव मलिन झाले, त्याची सत्ता निघून गेली, आणि त्याचे स्थान दुसऱ्याने व्यापले....”

“पवित्र शास्त्राच्या पानांवर स्पष्टपणे उलगडून दाखविलेल्या राष्ट्रांच्या उदय-पतनातून, केवळ बाह्य आणि सांसारिक वैभव किती निरर्थक आहे हे त्यांनी शिकले पाहिजे. बाबेल, आपल्या सर्व सामर्थ्यासह आणि वैभवासह—ज्याच्या तोडीचे या जगाने त्यानंतर कधीही पाहिले नाही—ते सामर्थ्य आणि ते वैभव त्या काळातील लोकांना किती स्थिर आणि चिरस्थायी वाटत होते; तरी ते किती पूर्णपणे नाहीसे झाले आहे! ‘गवताच्या फुला’प्रमाणे ते नष्ट झाले आहे. ज्याचा पाया देवामध्ये नाही, ते सर्व अशाच प्रकारे नष्ट होते. केवळ तेच टिकून राहू शकते, जे त्याच्या हेतूशी निगडित आहे आणि त्याचा स्वभाव प्रकट करते. त्याची तत्त्वे हीच आपल्या जगाला

ज्ञात असलेली एकमेव अढळ गोष्ट आहेत.” Education, 177, 184.

बायबलमधील इतिहास ही ती दृष्टि आहे की, जिचा अभाव असल्यास नाश होतो, असे सोलोमनाने म्हटले. मिलेराइटांनी प्रकाशितवाक्याच्या नवव्या अध्यायातील पाचव्या आणि दहाव्या वचनांत “पाच महिने” म्हणून दर्शविलेल्या एकशे पन्नास वर्षांची ओळख पटविली आणि त्याची घोषणा केली, परंतु त्यांनी प्रकाशितवाक्याच्या नवव्या अध्यायात दर्शविलेल्या इतिहासाचा सखोल शोध घेतला नाही. त्यांनी दहाव्या वचनातील पाच महिन्यांची योग्य ओळख केली, परंतु उघडपणे त्यांनी असे मानले की, पाचव्या आणि दहाव्या या दोन्ही वचनांत “पाच महिने” हा शब्दप्रयोग असल्यामुळे, तो केवळ त्या दोन्ही वचनांत दर्शविलेल्या यातनेच्या भविष्यवाणीवर दिलेला एक भर आहे. आता हे सहज दाखवून देता येते की, जेव्हा पाचवे वचन “पाच महिने” दर्शविते, तेव्हा ते एकशे पन्नास वर्षे दर्शविते, जी ६३२ मध्ये मोहम्मदच्या मृत्यूपासून सुरू झाली आणि ७८२ मध्ये बायझँटाईन, किंवा पूर्वकडील रोमन साम्राज्याच्या सम्राज्ञी आयरीनच्या अपमानाने समाप्त झाली.

पायोनिअर्सनी दहाव्या वचनाचा उपयोग २७ जुलै, १२९९ रोजी निकोमीडिया येथील लढाईपासून सुरू होणाऱ्या एकशे पन्नास वर्षांच्या कालखंडासंबंधी केला, आणि हा कालखंड २७ जुलै, १४४९ रोजी कॉन्स्टँटिनोपलमध्ये राज्य करणाऱ्या शेवटच्या कॉन्स्टँटिनच्या अपमानाने समाप्त झाला, हे योग्य होते. ओळीनंतर ओळ, एकशे पन्नास वर्षांचा हा कालखंड जगव्यापी इस्लामाची ओळख पटवितो, ज्याचे प्रतिनिधित्व पहिले धिक्कार—अरबस्तानचा इस्लाम—आणि दुसरे धिक्कार—तुर्कीचा इस्लाम—हे दोन्ही करतात. ज्याने सम्राट आणि सम्राज्ञी या दोघांनाही अपमानित केले, तो इस्लाम, आयरीन हिच्याद्वारे प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविलेल्या स्त्रीचा आणि शेवटचा कॉन्स्टँटिन याच्याद्वारे दर्शविलेल्या पुरुषाचा समावेश असलेल्या राज्यावर जगव्यापी इस्लामाने केलेल्या विजयाची ओळख पटवितो.

इरीनेच्या अपमानाने समाप्त होणाऱ्या त्या एकशे पन्नास वर्षांच्या कालावधीत, अरबस्तानातील इस्लाम बायझँटाईनच्या प्रदेशावर किंवा भूभागावर ताबा मिळवतो, आणि इरीनेला इतक्या अपमानित स्थितीत सोडतो की तिला इतर आकारण्यांबरोबरच तीन वर्षे खंडणी देण्यास भाग पाडले गेले. शेवटच्या कॉन्स्टँटाईनचा अपमान जेव्हा घडला, तेव्हा त्याने चार वर्षांच्या अशा कालखंडाची सुरुवात दर्शविली, जो वेढा घालणे आणि पूर्व रोमच्या राजधानीच्या उलथापालथीने समाप्त होतो. दोन्ही प्रसंगी इस्लामच होता—इरीनेसाठी अरब इस्लाम आणि शेवटच्या कॉन्स्टँटाईनसाठी तुर्की इस्लाम. उत्तरकाळात, पहिल्या आणि दुसऱ्या क्लेशांमध्ये मांडलेल्या अरब आणि तुर्की इस्लामच्या दोन साक्षीदारांनी प्रतिनिधित्व केलेला जागतिक इस्लाम प्रथम प्रदेश ताब्यात घेईल, आणि नंतर राजधानी. पूर्व रोमच्या कॉन्स्टँटाईनद्वारे प्रतिनिधित्व केलेली उत्तरकाळातील राजकीय सत्ता, पूर्व रोमच्या इरीनेद्वारे प्रतिनिधित्व केलेल्या उत्तरकाळातील धार्मिक सत्तेशी प्रतीकात्मकरीत्या विवाहबद्ध आहे. मी “राजकीय” आणि “धार्मिक” सत्ता ही संज्ञा यासाठी वापरतो की पशूच्या प्रतिमेचे प्रतीक प्रथम संयुक्त संस्थानांत आणि नंतर जगात प्रकट होते. पशूची प्रतिमा म्हणजे कॉन्स्टँटाईन आणि इरीने यांचा प्रतीकात्मक विवाह होय; आणि ते दोघेही इस्लामकडून आपला प्रदेश आणि राजधानी गमावून अपमानित होतात.

त्यांचा विवाह या दोन इतिहासांना परस्पर अनुरूप ठरवून ओळखला जातो; आणि इ.स. ३१३ मध्ये, जेव्हा मिलानचा हुकूम लागू करण्यात आला, आणि स्मूर्ना या प्रतीकात्मक मंडळीचा अंत होऊन पर्गमोस या प्रतीकात्मक मंडळीची सुरुवात झाली, तेव्हा कॉन्स्टँन्शिया आणि लिसिनिअस यांच्यामधील विवाहाने त्याचा प्रतिरूप दर्शविला. पौल ज्यांना प्रबळ भ्रम प्राप्त करणारे म्हणून ओळखतो, ते पापाचा मनुष्य प्रकट होण्यापूर्वी घडणाऱ्या धर्मत्यागाचा समावेश असलेला पौलाचा इशारापूर्ण संदेश पाहण्यास नकार देतात. तो धर्मत्याग पर्गमोसच्या इतिहासात घडतो, आणि इ.स. ५३८ मध्ये पापाचा मनुष्य प्रकट झाला; त्यानंतर थुआतीरा ही मंडळी सुरू झाली.

कोणीही कोणत्याही प्रकारे तुम्हाला फसवू नये; कारण तो दिवस येणार नाही, जोपर्यंत प्रथम धर्मत्याग होत नाही, आणि पापाचा मनुष्य, म्हणजे विनाशाचा पुत्र, प्रकट होत नाही; जो देव म्हणविल्या जाणाऱ्या किंवा पूजिला जाणाऱ्या प्रत्येकापेक्षा स्वतःला विरोध करतो आणि उंचावितो; इतकेच नव्हे, तर तो जणू देवच असल्याप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो आणि आपणच देव आहोत असे स्वतः दाखवितो. 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:3, 4.

पूर्व रोमचा इतिहास भविष्यवाणीतील त्या सत्याला दोन साक्षी पुरवितो, जे पूर्व रोम आणि पश्चिम रोम यांतील प्रतीकात्मक संबंधातही दर्शविलेले आहे. त्या संबंधात पश्चिम रोम ही चर्च आहे आणि पूर्व रोम हे राज्य आहे. दानियेल अध्याय दोनमध्ये लोखंड व माती यांद्वारे जसे दर्शविले आहे, तसे रोम हे चर्च आणि राज्य यांचे संयोग आहे.

अंतकाळात जागतिक इस्लाम कलीसिया आणि राज्य यांच्या संयोगाने दर्शविलेल्या एका सत्तेविरुद्ध येतो, तिचा प्रदेश व तिची राजधानी हस्तगत करतो, हे पटण्याजोग्या रीतीने दिसून येण्याचे एक कारण म्हणजे प्रकटीकरण नऊच्या पवित्र इतिहासातील इतर दोन साक्षीदारांनी यास आधार दिलेला आहे. उस्मानने 27 जुलै 1299 रोजी निकोमिडियाचा प्रदेश जिंकला, आणि त्यानंतर दोन वर्षांनी, 1301 मध्ये, त्याने नायसियाचा प्रदेश जिंकला. त्याच्या पुत्राने 1331 मध्ये नायसियाचे राजधानी-नगर जिंकले, आणि त्याच पुत्राने चार वर्षांच्या वेळ्यानंतर, जो 1337 मध्ये समाप्त झाला, निकोमिडियाचे राजधानी-नगर जिंकले. अग्रगण्यांनी 27 जुलै 1299 हा दिवस उस्मानशी संबंधित असा चिन्हांकित केला, परंतु पुढील लढाईकडे—नायसियाच्या लढाईकडे—ऑटोमन साम्राज्याची स्थापना करण्यातील ऐतिहासिक दुसरे पाऊल म्हणून कधी पाहिले नाही. 27 जुलै 1299 हा रविवारच्या कायद्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी असलेल्या अनेक पावलांपैकी पहिले पाऊल होते. तुर्की इस्लामची पहिली दोन पावले अशा एका भविष्यवाणीची सुरुवात दर्शवितात जी 1449 मध्ये समाप्त झाली, नंतर पुन्हा 1840 मध्ये, त्यानंतर पुन्हा 9/11 येथे, आणि त्यानंतर पुन्हा 31 डिसेंबर 2023 रोजी.

त्या दोन पायऱ्यांपैकी पहिली पायरी केवळ एकशे पन्नास वर्षांच्या कालावधीची सुरुवात दर्शवत नव्हती, तर तिने अडतीस वर्षांच्या कालखंडाचीही सुरुवात चिन्हांकित केली. तिची सुरुवात उस्मानने निकोमिडियाचा प्रदेश हस्तगत केल्याने झाली, आणि ती अडतीस वर्षांनी समाप्त झाली, जेव्हा उस्मानच्या पुत्राने 1337 मध्ये चार वर्षांच्या वेळ्याच्या शेवटी निकोमिडियाची राजधानी जिंकली. अडतीस हा अंक “उठून उभे राहणे” याचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि उस्मानने प्रदेश हस्तगत करण्याची प्रारंभीची पायरी ही तुर्की इस्लामच्या उठून उभे राहण्याची खूण होती. अडतीस वर्षांच्या त्या पहिल्या पायरीत, “चार वर्षांचा” वेढा हा समाप्ती चिन्हांकित करतो. एकशे पन्नास वर्षांच्या शेवटच्या पायरीत, अपमान घडवून आणला जातो, आणि चार वर्षांनी, 1453 मध्ये, पूर्व रोमची राजधानी जिंकली जाते.

१४५३ मध्ये ऑटोमन तुर्क असोत, किंवा उस्मानचा पुत्र ज्याने १३३७ मध्ये निकोमिडिया आणि १३३९ मध्ये नायसिया ही दोन्ही जिंकली, या तिन्ही प्रसंगांत प्रत्येक राजधानीच्या नगराने इतिहासातील एखाद्या काळी पूर्वेकडील रोमची राजधानी म्हणून सेवा केली होती. या तिन्ही ओळी पूर्वेकडील रोमच्या जिंकण्याची ओळख करून देतात. त्या तिन्ही ओळींपैकी प्रत्येक प्रथम इस्लामकडून पूर्वेकडील रोमचा प्रदेश, आणि त्यानंतर त्याची राजधानी, जिंकली गेल्याचे निदर्शित करते. तिन्ही राजधानींची नावे त्या-त्या प्रदेशांच्या नावांशी समान आहेत. या तिन्ही ओळींपैकी प्रत्येकास विशिष्ट अल्फा आणि ओमेगा ऐतिहासिक व्यक्ती आहेत. सम्राट आणि सम्राज्ञी या दोघांचा इस्लामकडून झालेला अपमान यांद्वारे चर्च-राज्य संबंधाची ओळख करून देत असताना, तो भविष्यसूचक अपमान त्यांच्या ओळींना पश्चिमेकडील रोमशीही जोडतो; कारण ३३० मध्ये कॉन्स्टंटाईन द ग्रेटने रोम नगरापेक्षा कॉन्स्टंटिनोपलची निवड केली तेव्हा पश्चिमेकडील रोमचाही अपमान झाला होता. पश्चिमेकडील रोमचा अंतिम अपमान ४७६ मध्ये अंतिम सम्राटाबरोबर झाला, आणि त्यानंतर तेथून पुढे त्याचा झपाट्याने न्हास होत गेला.

पूर्वेकडील रोमच्या संबंधाने पश्चिमेकडील रोम ही चर्च होती; पूर्व हा राज्य होता. ३३० मध्ये आरंभीची अपमानास्पद अधोगती, मग ४७६ मध्ये, आणि नंतर ७८२ मध्ये, आणि मग पुन्हा १४४९ मध्ये. एका राज्याच्या विभाजनाने सुरू झालेली अपमानाची एक रेषा—त्यानंतर ४७६ मध्ये सम्राट गमावण्याचा, आणि म्हणून साम्राज्यच गमावण्याचा अपमान; आणि त्यापश्चात इस्लामने प्रथम ७८२ मध्ये पूर्वेच्या भूभागावर, आणि मग १४५३ मध्ये पूर्वेच्या राजधानीवर अपमान आणला.

बायबलमधील भविष्यवाणीतील इस्लाम पूर्व व पश्चिम अशा दोन्ही रोमच्या रेषेला प्रकाशात आणतो, आणि आज इस्लाम जे प्रकाश उत्पन्न करीत आहे तो मिलराइट पायोनिअर्ससाठी इस्लामच्या मूलभूत प्रकाशाशी सुसंगत असूनही त्यापेक्षा कितीतरी अधिक पुढे आहे. २०२४ मध्ये “तुझ्या लोकांतील ते दरोडेखोर, जे दर्शन स्थापन करतात” कोण

आहेत, या प्रश्नापासून जी कसोटीची वेळ सुरू झाली, ती त्या कसोटीच्या कालखंडाचा अल्फा होती; आणि आता त्या कसोटीच्या कालखंडाच्या शेवटी, प्रकटीकरणाच्या नवव्या अध्यायातील इस्लाम या विषयातून मिळणारा प्रकाश पश्चिम व पूर्व रोमचे असे साक्षी जोडतो, ज्यांचे मूल्यमापन या सध्याच्या उत्तरकाळापर्यंत कधीही झाले नव्हते.

दानियेल ११ मधील दहाव्या ते सोळाव्या वचनांत आढळणाऱ्या इतिहासरेषांना, या लेखांमध्ये आधीच विचाराधीन असलेल्या रेषांशी जोडणाऱ्या साक्षी प्रदान करून, नवव्या ते अकराव्या अध्यायांत दर्शविलेल्या इस्लामच्या भविष्यवाणीपर रेषा एकत्र आणतात. परंतु इस्लामच्या उदयाच्या भविष्यवाणीपर चित्रणामध्ये मिलेराइटांच्या चळवळीचा तसेच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीचाही उदय समाविष्ट आहे. प्रकटीकरण ९ मधील समयविषयक भविष्यवाण्यांच्या ठाम चौकटीत आणि त्यांचाच भाग म्हणून स्थापित दोन चार-वर्षीय कालखंड १८४० ते १८४४ या चार वर्षांची साक्ष देतात. १८४४ मध्ये भविष्यवाणीचा काल पुन्हा राहात नाही; म्हणून हा प्रतीकात्मक चार-वर्षीय कालखंड वेळेने नव्हे, तर त्याच्या भविष्यवाणीपर वैशिष्ट्यांनी निश्चित केला जातो. पहिला चार-वर्षीय कालखंड १३३७ मध्ये, त्याच्या पित्याने तो प्रदेश जिंकल्यानंतर अडतीस वर्षांनी, इस्लामने पूर्वीच्या पूर्व-रोमन राजधानी निकोमिडिया जिंकली, हे दर्शवितो. दुसरा चार-वर्षीय कालखंड १४४९ मध्ये इस्लामद्वारे घडवून आणलेल्या पूर्व-रोमच्या राजकीय आणि धार्मिक शासकांच्या अपमानास ओळखतो; आणि तिसरा चार-वर्षीय कालखंड देवाच्या सामर्थ्याच्या गौरवशाली प्रकटीकरणास ओळखतो, जेव्हा आपल्या गौरवाने पृथ्वी प्रकाशमान करणारा देवदूत ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी उतरला.

पहिल्या व दुसऱ्या देवदूताच्या मिलेराइट इतिहासाचा मेळ एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या काळातील तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासाशी बसतो. ते अंतिम मुद्रांकनाचे कार्य म्हणजे पापाचे पुसून टाकणे होय; ते दैवीत्वाचे मानवतेशी संयोग होय; आणि ते इस्लामकडून आणल्या जात असलेल्या युद्धकाळात घडते.

आणि त्याने अधःपाताळातील अतळ खड्डा उघडला; आणि त्या खड्ड्यातून मोठ्या भट्टीच्या धुराप्रमाणे धूर वर आला; आणि त्या खड्ड्याच्या धुरामुळे सूर्य व आकाश अंधकारमय झाले. आणि त्या धुरातून पृथ्वीवर टोळ बाहेर आले; आणि पृथ्वीवरील विंचवांना जशी शक्ती असते तशी शक्ती त्यांना देण्यात आली. आणि त्यांना अशी आज्ञा देण्यात आली की त्यांनी पृथ्वीवरील गवताला, कोणत्याही हिरव्या वनस्पतीला, किंवा कोणत्याही झाडाला इजा करू नये; तर केवळ त्या मनुष्यांनाच इजा करावी ज्यांच्या कपाळांवर देवाचा शिक्का नाही. प्रकटीकरण ९:२-४.

प्रत्येक भविष्यवाणीची परिपूर्ण पूर्तता शेवटच्या दिवसांत आहे, म्हणून हा उतारा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाची ओळख करून देतो. प्रकटीकरण नऊमधील इस्लामविषयीची भविष्यवाणी ऑगस्ट ११, १८४० रोजी, जेव्हा इस्लाम आवरला गेला, त्या इतिहासात एकत्र येणाऱ्या आणि त्या दृष्टान्ताची स्थापना करणाऱ्या सामर्थ्याचे सर्वाधिक परिपूर्ण उदाहरण सादर करण्यासाठी ऐतिहासिक किल्ली पुरविते. त्या बिंदूपासून प्रकटीकरण नऊची साक्ष दहाव्या अध्यायापर्यंत तसेच पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासापर्यंत विस्तारित झाली. त्यानंतर अकराव्या अध्यायात तिसरे दुःख रविवारच्या कायद्याच्या वेळी अचानक येते, आणि त्याच वेळी तिसऱ्या देवदूताचा मोठा घोष आरंभ होतो. राज्यांच्या उदय आणि पतनाची, जे दानियेल आणि प्रकटीकरणामध्ये मांडले आहे, मांडणी करण्यामध्ये नववा अध्याय इस्लामची किल्ली आहे. दहावा आणि अकरावा अध्याय एक लाख चव्वेचाळीस हजार सुज्ञ कुमारिकांच्या अनुभवाची ओळख करून देतात. नववा अध्याय बाह्य दृष्टान्ताची स्थापना करणाऱ्या प्रतीकाची ओळख करून देतो, आणि दहावा व अकरावा अध्याय परमपवित्र स्थानात कोकराचे अनुसरण करण्याशी संबंधित अंतर्गत दृष्टान्ताची ओळख करून देतात.

प्रकटीकरण अध्याय दहावा हा त्या सामर्थ्यवान दूताच्या रूपातील ख्रिस्तासह आरंभ होतो, जो एक उघडे असलेले लहान पुस्तक घेऊन उतरतो. ही घटना प्रकटीकरण अध्याय नवव्या मधील त्या भविष्यवाणीच्या समाप्तीच्या वेळी, जी तीनशे एक्याण्णव वर्षे आणि पंधरा दिवस दर्शविते, ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी पूर्ण झाली. प्रकटीकरण अध्याय दहावा पुढील इतिहास दर्शवितो, जोपर्यंत २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी योहानाच्या पोटात तो संदेश कडू झाला नाही. १८४० ते १८४४ ही चार वर्षे पहिल्या दूताच्या आगमनाने सुरू होतात आणि तिसऱ्या दूताच्या आगमनाने समाप्त होतात. ११

ऑगस्ट, १८४० च्या पूर्णतेनंतर आलेली ही चार वर्षे, तीनशे एक्याण्णव वर्षे आणि पंधरा दिवस यांच्या प्रारंभी २७ जुलै, १४४९ पासून १४५३ पर्यंतच्या चार वर्षांनी पूर्वछायित झाली होती. ही दोन्ही चार-वर्षीय कालावधी १३३३ ते १३३७ या निकोमिडियाच्या वेढ्याच्या चार वर्षांशी अनुरूप आहेत. प्रतीकात्मक रीतीने पूर्वकडील रोम इस्लामकडून तीन वेळा जिंकले गेले. प्रथम १३३१ मध्ये नायसियाच्या वेढ्यात, त्यानंतर १३३७ मध्ये निकोमिडियाच्या चार वर्षांच्या वेढ्यात, आणि मग १४५३ मध्ये कॉन्स्टँटिनोपलच्या वेढ्यात.

डायोक्लेशियनने इ.स. ३९३ मध्ये रोमचे कायदेशीररीत्या पूर्व आणि पश्चिम असे विभाजन केले, आणि कॉन्स्टन्टाइनने इ.स. ३३० मध्ये भविष्यसूचक अर्थाने रोमचे पूर्व आणि पश्चिम असे विभाजन केले. इ.स. ३९५ मध्ये, सम्राट थिओडोशियस पहिला यांच्या मृत्यूनंतर, साम्राज्याचे औपचारिक आणि कायमचे विभाजन झाले, कारण त्याने पूर्व आणि पश्चिम आपल्या दोन पुत्रांना वारशाने दिले. कॅथलिक चर्चचे इ.स. १०५४ मध्ये “महान फूट” येथे पूर्व आणि पश्चिम असे विभाजन झाले. त्यानंतर आलेल्या न्हासाप्रमाणेच हे विभाजनही क्रमिक होते. हे विभाजन आजतागायत कायम आहे. त्या दिनांकापासून पन्नास वर्षांच्या आत, रोममधील पाश्चात्य चर्चने इस्लामविरुद्ध साधारणपणे दोनशे वर्षांच्या धर्मयुद्धांना सुरुवात केली. पश्चिम रोम इ.स. ४७६ मध्ये पडले, जेव्हा त्याने आपला शेवटचा सम्राट गमावला. पूर्व रोम इ.स. १४५३ मध्ये पडले. पोपसत्ताक रोम इ.स. १७९८ मध्ये पडले. मूर्तिपूजक रोमचे इ.स. ३९३, ३३० आणि ३९५ मध्ये पूर्व व पश्चिम असे विभाजन झाले. पोपसत्ताक रोमचे इ.स. १०५४ मध्ये पूर्व व पश्चिम असे विभाजन झाले. सिस्टर व्हाईट देवाच्या वचनाच्या अभ्यासात राज्यांच्या उदय व पतनाला संदर्भाचा एक प्रमुख मुद्दा म्हणून ओळखतात.

प्रकटीकरणाच्या नवव्या अध्यायातून इतिहासाच्या प्रकाशात पुढे आणली गेलेली राज्ये, दर्शनाची स्थापना रोमच करते, या युक्तिवादाला बळकटी देतात. इस्लाम आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजार यांच्यातील भविष्यवाणीतील संबंध हा मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाचा पुरावा आहे; हा संदेश ख्रिस्ताने गाढवावर स्वार होऊन यरुशलेममध्ये प्रवेश केला, त्या घटनेद्वारे प्रतिरूपित झाला होता; आणि तो अशा कालभविष्यवाणीद्वारे दर्शविला गेला आहे जी पहिल्या हायाच्या काळात सुरू झाली, भविष्यवाणीच्या दुसऱ्या भागात दुसऱ्या हायामध्ये पुढे चालू राहिली, आणि त्या चार वर्षांच्या इतिहासात तिची परिपूर्ती गाठली, जिथे पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या मिलराइट चळवळीची सुरुवात त्या अगदीच भविष्यवाणीच्या पूर्णत्वाने झाली. भविष्यवाणीची सुरुवात “अडतीस आणि दोन वर्षे” (१२९९ आणि १३०१) या चिन्हाने झाली, ज्याने इस्लामचा उदय दर्शविला; आणि तिचा समारोप “अडतीस आणि दोन वर्षे” (१८३८ आणि १८४०) या चिन्हाने झाला, ज्याने मिलराइटांचा उदय दर्शविला.

१८४४ मध्ये, १३३३ ते १३३७ या वेढ्याद्वारे आणि १४४९ पासून १४५३ च्या वेढ्यापर्यंत प्रतिरूपित झालेल्या मिलराइटांच्या चार-वर्षीय कालखंडाच्या समाप्तीला, भविष्यवाणीतील कालगणनेचा उपयोग यापुढे करावयाचा नव्हता. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या ध्वजाच्या उभारणीचा संबंध त्या भविष्यवाणीसोबत थेट आहे, जिथे इस्लाम उचलला जातो.

यहूदा, तू तो तो आहेस ज्याची तुझे बंधू स्तुती करतील; तुझा हात तुझ्या शत्रूंच्या मानेवर असेल; तुझ्या पित्याची संताने तुझ्यापुढे नतमस्तक होतील. यहूदा सिंहाचे पिल्लू आहे; हे माझ्या पुत्रा, तू भक्ष्यापासून वर आला आहेस; तो वाकून बसला, तो सिंहाप्रमाणे आणि वृद्ध सिंहाप्रमाणे पडला; त्याला कोण उठवील? शिलो येईपर्यंत यहूदापासून राजदंड दूर जाणार नाही, आणि त्याच्या पायांमधून विधिदाता नाहीसा होणार नाही; आणि लोकांची एकवटणी त्याच्याकडे होईल. तो आपल्या गाढवाच्या पिल्लास द्राक्षवेलीशी, आणि आपल्या गाढवीच्या पिलास उत्तम द्राक्षवेलीशी बांधतो; त्याने आपली वस्त्रे द्राक्षारसात धुतली, आणि आपले कपडे द्राक्षांच्या रक्तात धुतले; त्याचे डोळे द्राक्षारसाने लाल होतील, आणि त्याचे दात दुधाने शुभ्र होतील. उत्पत्ति ४९:८-१२.

एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण ख्रिस्ताचे चरित्र परिपूर्णपणे प्रतिबिंबित करतात, आणि ख्रिस्त इतर प्रतीकात्मक निरूपणांबरोबरच “निवडलेला द्राक्षवेल” आहे. उत्पत्ति १६:१२ मध्ये इश्माएलची ओळख “रानटी” मनुष्य म्हणून केली आहे.

आणि तो एक रानटी मनुष्य होईल; त्याचा हात प्रत्येक मनुष्याविरुद्ध असेल, आणि प्रत्येक मनुष्याचा हात त्याच्याविरुद्ध असेल; आणि तो आपल्या सर्व बंधूंच्या समक्ष वास करील.

“रानटी” असा अनुवाद केलेला शब्द म्हणजे रानटी अरब गाढव होय. अंतिम दिवसांत ख्रिस्ताचे प्रतिनिधी रानटी अरब गाढवाच्या संदेशावर स्वार होतात—त्या गाढवावर ज्यावर ख्रिस्त यरुशलेममध्ये प्रवेश केला, त्या गाढवावर ज्याने बलामाने त्याला तिसऱ्यांदा मारल्यानंतर शेवटी वाणी केली. 1840 मध्ये पहिल्या देवदूताच्या संदेशास सामर्थ्य देणाऱ्या संदेशाने, ज्या भविष्यसूचक इतिहासात त्या चळवळीला सामर्थ्य देणारा संदेश स्थित होता, त्याच इतिहासात असलेली एक सुसंगत आणि महत्त्वाची दीडशे वर्षांची भविष्यवाणी पाहिली नाही. त्यांनी त्याच भविष्यवाणीत असलेले दोन चार-वर्षीय कालखंडही पाहिले नाहीत, जे 1840 ते 1844 या इतिहासाचे प्रतिरूप होते. यहूदाच्या वंशातील सिंह आता “जुन्या मार्गा”तील असा प्रकाश उघड करीत आहे जो यापूर्वी कधीच पाहिला गेला नव्हता; आणि तो असा प्रकाश आहे की जो 31 डिसेंबर, 2023 पासून उलगडत आलेल्या त्या प्रकाशाशी सुसंगत आहे. तो नॅशव्हिलवर प्रहार करणारा इस्लामच आहे की नाही याबद्दलची कोणतीही शंका दूर करतो. हा प्रकाश रोमच्या प्रतीकाला प्रकाशित करतो, आणि अशा रीतीने 2024 मधील “तुझ्या लोकांचे लुटारू” याविषयीच्या अल्फा वादासंबंधी एक ओमेगा विधान ठरतो; तसेच मिलराइट इतिहासातील ह्याच प्रतीकावरील वादाचा तो ओमेगा प्रतीकही आहे. तो प्रकाशितवाक्य नऊमधील कालभविष्यवाण्यांचा इस्लाम हा एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनकाळाच्या अंतर्गत इतिहासातील बाह्य संदेश आहे, हे ओळखून दाखवतो. आम्ही काही काळापासून हे तथ्य शिकवीत आलो आहोत, परंतु आता ते प्रकाशितवाक्य नऊपासून सुरू होऊन प्रकाशितवाक्य अकरावर समाप्त होणाऱ्या एका रेषेवर प्रदर्शित केले जाऊ शकते. 1840 ते 1844 मध्ये पूर्ण झालेल्या इस्लामच्या कालभविष्यवाणीशी संबंधित तिसरा चार-वर्षीय कालखंड, एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनकाळाचे चित्रण करतो. प्रकाशितवाक्य अकरामधील महान भूकंपाद्वारे एकशे चव्वेचाळीस हजारांना ध्वजाप्रमाणे उंच उभारले जाते.

यहेज्केल सैतीसमध्ये देवाच्या लोकांना सैन्यरूपाने उभे करण्याची प्रक्रिया ही दोन टप्प्यांची आहे, आणि तिचे पूर्वरूप आदामाच्या निर्मितीत दर्शविले गेले होते. प्रथम आदाम मातीपासून घडविला गेला; त्यानंतर ख्रिस्ताने त्याच्यामध्ये जीवनाचा श्वास फुंकला. यहेज्केलमध्ये पहिली भविष्यवाणी मृत देहांची रचना करते, परंतु ते अद्याप मृतच असतात. त्यानंतर चार वाऱ्यांना त्या देहांवर फुंकण्याची आज्ञा केली जाते, आणि ते एक प्रबळ सैन्य म्हणून उभे राहतात. अडतीस आणि चाळीस हे अंक त्या दोन टप्प्यांचे प्रतिनिधित्व करतात.

आपण या गोष्टी पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

यानंतर यहूदांचा एक सण आला; आणि येशू यरुशलेमास गेला. यरुशलेमात मेंढ्यांच्या दरवाज्याजवळ एक तळे आहे, ज्यास इब्री भाषेत बेथेस्दा म्हणतात; त्यास पाच ओसऱ्या होत्या. त्यामध्ये अशक्त, आंधळे, पांगळे, सुकलेले असे रोगी लोकांचा मोठा समुदाय पाण्याच्या हालचालीची वाट पाहत पडला होता. कारण एका ठराविक वेळी एक देवदूत त्या तळ्यात उतरून पाणी ढवळीत असे; आणि पाणी ढवळल्यानंतर जो कोणी प्रथम आत उतरे, तो त्याला असलेल्या कोणत्याही रोगापासून बरा होत असे. तेथे एक मनुष्य होता, जो अडतीस वर्षे व्याधिग्रस्त होता. येशूने त्याला पडलेला पाहिले, आणि तो त्या अवस्थेत बराच काळ असल्याचे जाणून त्यास म्हणाला, “तुला बरे व्हावयाचे आहे काय?” त्या अशक्त मनुष्याने त्याला उत्तर दिले, “महोदय, पाणी ढवळले जाते तेव्हा मला तळ्यात सोडण्यासाठी माझा कोणी मनुष्य नाही; पण मी येईपर्यंत दुसराच माझ्याआधी उतरतो.” येशू त्यास म्हणाला, “उठ, तुझी खाट उचल, आणि चाल.” आणि तत्क्षणी तो मनुष्य बरा झाला, त्याने आपली खाट उचलली, आणि तो चालू लागला; आणि त्या दिवशी शब्बाथ होता. योहान 5:1-9.

“आता उठा,” मी म्हटले, “आणि जेरेदच्या ओहोळावरून पार जा.” मग आम्ही जेरेदच्या ओहोळावरून पार गेलो. आणि कादेशबर्णेयाहून निघाल्यापासून आम्ही जेरेदच्या ओहोळावरून पार जाईपर्यंतचा काळ अठेतीस वर्षांचा होता; जोपर्यंत युद्धासाठी योग्य असलेल्या पुरुषांची ती सर्व पिढी, परमेश्वराने त्यांच्याविषयी शपथ घेतल्याप्रमाणे, छावणीच्या मधून नष्ट होऊन गेली नव्हती. अनुवाद 2:13, 14.